

[Ole Espersen]

de tale om, at man søgte asyl i Danmark, skønt man havde asylansøgninger liggende i andre lande. Der var tale om dobbeltadministration. Der var tale om meget, meget lange ventetider. Der var tale om tilfælde, hvor vi måtte erkende, at en justering var nødvendig.

Denne forudsætning om at få bragt antallet ned er jo, kan man sige, opfyldt til fulde. Antallet af asylansøgere er betydelig mindre nu, end det var i 1984, 1985 og 1986.

Vi syntes – og synes fortsat – at det var rimeligt, at vi fik et pusterum i forhold til det, der hidtil var passeret.

Når vi så kommer til administrationen, hvor vores forudsætning var, som jeg lige har beskrevet, så er vi jo i besiddelse af en række oplysninger om, hvordan administrationen har virket. Foruden fra regeringen har vi også nogle oplysninger fra Dansk Flygtningehjælp, som nævner en række eksempler på, at der er sket tilbagesendelse af asylansøgere til lande, hvor vores forudsætninger ikke var opfyldt, med andre ord til lande, hvor de pågældende ikke kan siges at befinde sig i nogen sikker situation.

Er det tilfældet, så er der altså ikke tale om en mangel ved den lovgivning, vi har i dag, men om, at den er administreret på en måde, der ikke svarer til forudsætningerne. Jeg skal erkende, at det kan være svært at administrere en lovgivning som denne, men er der tvivl om, hvorvidt man bringer en ansøger i risiko ved tilbagesendelse, så bør den pågældende under ingen omstændigheder tilbagesendes – et spørgsmål, der bør dyrkes meget grundigt i Retsudvalget.

Det gælder også et andet problem. Det var også en forudsætning, at de, der blev afvist, skulle kunne ansøge fra vores repræsentationer i udlandet. Der er 3.000–4.000, der har søgt, men der er kun ca. 50, der har fået deres ansøgning imødekommet. Det er et meget, meget lavt tal. Det er overraskende for os, at der ikke er flere, der, endnu i hvert fald, har kunnet vise, at de opfyldte vilkårene for at blive modtaget som flygtninge. Også det emne vil vi diskutere.

Et andet emne er meget vigtigt for os, nemlig spørgsmålet om det internationale samarbejde. Regeringen beskriver i lovforslaget forskellige områder, hvor man har søgt at realisere det internationale samarbejde, for at flere lande skulle kunne vise større solidaritet over for flygtningene. Det er et vanskeligt arbejde, det ved vi godt, men vi vil naturligvis meget nøje følge de bestræbelser, der gøres dér.

(19)

Det gælder også de nordiske lande. Nordisk Råd har i 1986 vedtaget en rekommandation, der opfordrer til et øget flygtningesamarbejde i Norden, naturligvis for at øge vores muligheder for at give asyl. Denne rekommandation, der jo også er vedtaget af politikere fra de danske regeringspartier, lægger vi megen vægt på bliver realiseret så hurtigt som muligt. Vi vil stærkt opfordre regeringen til at arbejde for dette.

Regeringen nævner et tal som rimeligt for modtagelse af asylansøgere og for familiesammenføringer i forbindelse med flygtninge. Regeringen nævner tallet 3.000–3.500, som imidlertid også skal inkludere kvoteflygtninge fra FN.

Vi skal ikke i dag fra vor side give vores endelige bud på, hvad der er et rimeligt tal – det er nok et minimumstal, der nævnes her. Vi vil gerne diskutere kvoten, og i hvilket omfang kvoten skal indebære familiesammenføringer, men det er svært at give noget eksakt tal. Jeg synes, vi skal gå ud fra, at det tal, regeringen foreslår, i hvert fald er et minimumstal.

Afslutningsvis vil jeg sige: vi mener ikke, at vi i dag skal gå tilbage til 1983-loven, men vil meget nøje følge administrationen i Retsudvalget og så i løbet af 1 år eller 2 se på, hvordan flygtningeproblemerne har udviklet sig.

Grethe Fenger Møller (KF):

Det lovforslag, som vi behandler nu, indebærer, at de ændringer, der blev foretaget i udlændingeloven i oktober 1986, fortsat skal være det lovmæssige grundlag for vores asylpolitik.

Det Konservative Folkeparti fandt i 1986, at det var nødvendigt at dæmme op for den store strøm af asylansøgere. Vi fik med lovændringen i oktober 1986 indført de nødvendige styringsmekanismer, som kunne regulere tilstrømningen af de såkaldte spontan-asylansøgere. Det blev muligt at afvise en asylansøger på grænsen, hvis det var således, at den pågældende søgte at indrejse fra et land, hvor hun eller han rent faktisk befandt sig i en trykssituation. Endvidere blev der indført mulighed for at straffe transportører, der bringer udlændinge til landet, såfremt de pågældende udlændinge ikke havde den fornødne rejselegitimation.

Jeg tror, det er vigtigt at erindre sig, at før ændringen i oktober 1986 havde vi faktisk ikke mulighed for at styre udviklingen på flygtning-